

sorg den höstmorgon då Dovlet dog och begrovs på Tarims strand. Det var som hade jag förlorat en god och trogen vän.

Nu sökte jag alltså åter efter en Jolldasch eller "kamrat". Men i Korla voro alla spaningar fåfänga. Hundarna i krigsområdet voro lika utsvultna som alla andra. Först i Yü-li-hsien (Kontje) lyckades vi komma över två fårhundar. Den ena, gulvit till färgen blev omhändertagen av Hummel, den andra, rödbrun eller på turkiska "tagil", var med på färden till Lop-nor. Och Tagil fick han också heta, så länge han förblev hos oss.

Tagil var en klok och begåvad hund. Redan från början var han inne i sin roll och förstod att det var hans plikt att hålla vakt kring tältet och vid kano-terna. Han hade ett klart och skarpt omdöme och kunde skilja mellan vänner och fiender. I motsats till min tibetanska hund Takkar en vild och farlig bjässe, vilken, sedan han blivit min förtrogne, med oförsonligt hat bemötte sina egna tvåbenta landsmän, tibeterna, var Tagil alltid vänlig mot de herdor vi någon gång träffade och förstod att de icke ville oss något ont. Ehuru jag så litet som möjligt liknade en östturkisk herde, bemötte han mig från första stunden på det mest förekommande sätt och vi blevo snart mycket goda vänner. Han var storväxt, hade ludna klippta öron, uppåtsvängd yvig svans och en päls, som blev honom allt mindre nödvändig ju längre vi gled mot solvarma sommardagar. Då brukade han lämna sin plats på en av transportfärjorna, hoppa i för att få sig